

„Danstereen“

Halvgentigt Nøds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Mo.

„Danstereen“ udgaaes hver Tirsdag og Fredag. Pris pr. Aargang. De forenede Stater \$1.50. Udlandet \$2.00. Bladet betales i Forud.

Bestilling, Betaling, Adressforandring og andet angaaende Bladet adresseres: DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Mo.

Redaktion: A. M. Andersen. Alle Bidrag til „Danstereen“'s Indhold: Manuskripter, Korrespondancer og Artikler af enhver Art, behøves adresseres: A. M. Andersen, Blair, Mo.

Entered at Blair Postoffice as second class matter.

Advertising Rates made known upon application.

I Tilfælde af Uretsmæssigheder ved Modtagelsen behøves man ikke til det hellige Postbrev. Skulde det ikke gjælde, behøves man henvende sig til „Danstereen“'s Kontor.

Naar Kærlige henvender sig til Polit., der anmeldes i Bladet, enten for at lade dem eller for at lade Oplysning om dem anmeldes, behøves De altid omtale, at De lade Anmeldementet i dette Blad. Det vil være til gavnlig Nutte.

Rettelse: I Mand. Dagens Nr. 27 om Prof. Odland er der indlobet en Trykfej, som bør rettes. I 3. Spalte er der 9 Linier fremmede indsat en Linie ud, saa Perioden bliver uden Mening. Der skulde staa: „Naa Menighedsloftet være tjent med jaadanne Prædiker, selv om de er meget slinke, omgængelige og behjælpomme Mennekster.“

Samarbejde. „Luth.“ af 3. ds. meddeler, at Den forenede Kirkes, Præsteforsamling, Hauges Synodes og Broderlamfundets Menigheder i Syd Minneapolis de sidste to Uger har holdt fælles Aftenmøder, første Uge i Bøhlerskirkens og sidste i Refsholmskirken. Disse Møder har haft en enestaaende Tilslutning, og man ventte gode Frugter af dette Opbyggelses Arbejde.

Kirkemedlemmerne i United States skal i 1890 have udgjort 33 Procent eller omkring en Trediedel af den hele Befolkning, og i 1911 udgjorde Kirkemedlemmerne 39 Procent. Altsaa har Kirkens Vækst mere end holdt Skridt med Befolkningens Vækst. Dog skal Procenttallet af Protestanter være omtrent det samme som for 20 Aar siden, saa det er Katolikkerne, der skal have formoreret sig stærkest.

I „Danned.“ af 3. ds. tager Past. Valdemar L. Jensen til Gemtale imod Past. Thorvald Knudsen. Ordskiftet mellem de to Højskoleforstandere gælder lærlig, at Past. Jensen vil flytte til Højskolen i Byen og lade sig kalde unge Danstereamerikanere i det engelske Sprog i større Udstrækning, end hidtil har været Tilfældet ved den danske Kirkes Højskoler. Man faar det bestemte Indtryk, at Pastor Jensen har Sie for at naa ikke blot dem af vore unge, som kan drages til en Højskole paa Landet, men ogsaa dem, som skal gaa efter og komme i Møde, hvor de findes. For lade vidt giver vi ham i hvert Fald Ret.

„The Chittian“ henleder Opmærksomheden paa, at i 1915 i mange Henseender vil blive et Mærkeaar. Det er Mærket, der er bestemt for Panamalkanalsens højtidelige Åbnning, og det ser ud til, at Østerkanalen skal blive aabnet samme Aar. Angenaa forudsagte, hvilken Betydning disse magtfulde Ingeniørarbejders Guldgrube vil faa for Verdensmagternes Balance. I 1915 har der været Fred mellem de anglikanske Kæmper paa begge Sider af det store Verdenshav i hundrede Aar, og i den Anledning vil der blive fejret en Mindefest. Men for den kristne Verden faar 1915 stærkt Betydning som 500 Aaret for Johan Sus' Martyrdom. Det forfættede, at Bøhmerne vil fejre Mindet om dette Sandhedsvidnes Død med en Måseendtrædelse af den katolske Kirke.

Svab vil alle er udfat for at glemme:

At vi var alle Børn engang. At Høflighed koster ingen Penge. At vi skal leve og lade leve. At vi ikke bør leve over Gode. At vi bort Liv for en stor Del er, hvad vi selv gør det til.

At Tjævelen har Følelser lige saa vel som vi.

At et verdsligt Ord, selv sagt til en Sund, aldrig er skidt.

At en Dagdriver er den foragteligste Skabning paa Jorden.

At enhver fyndig Saandværksmand engang var en Læredreng.

At vi har Vigtig imod vore Medmennekker lade os imod os selv.

At vi dømmes efter vore Handlinger og det Selskab, vi løber.

At Mennekens Umenighed mod Mennekker voldet utallige Tjænder Sorg.

At Varne-Arbejde er en Skam for vore Mennekkehed og en Bann for Civilisationen.

At det at passe sin egen Forretning, er den fordelagtigste Beskæftigelse.

At medens Verden skulder os et Lovbrød, maa vi gaa ud for at faa det.

Udvalgt.

Socialisme.

Vi har modtaget følgende, og af Indholdet skønnes det, at det har været Mandens Tanke at faa det offentliggjort.

„Flotonia, Texas, 2. Apr. 1912. Red. af „Danstereen“.

I længere Tid har jeg tænkt paa at høre „Danstereen“, hvordan — naar den sender amerikansk Politikk — den kan være enten Rep. eller Dem. Begge Partier er jo bundraadne, og hvorledes kan et ærligt kirkeblad forene det med kristendom. — Man maa jo helst lade være at lægge sig ud med en Redaktør, for han kan jo tage det sidste Ord, naar han vil, vende og dreje Ting efter sit eget Hoved. — Derfor har jeg aldrig bundet an med „Danstereen“ før. — Vot beder jeg „Danstereen“ læse indlagte „Tivvminutte Sermon“. Deri staar, beder end jeg kan lide det, hvad jeg vilde have sendt. — Nu har I Prædiker i 2000 Aar fremvist Jesus Kristus for vore Prædiker. — Jeg sætter ikke de danske Prædiker i samme Klasse som de amerikanske, men saa længe de alle er afhængige af Penge (den bedste Betaler), kan de ikke tale frit. — Socialisme vil fri Prædikerne, lade de kan lide deres Mening ufortrødet, og da: „Sandhed faar vi høre“.

De bedste Hilsener! Deres A. B. Oe.

Vi har intet imod at optage Hr. Boes Anraa, og han vil formodentlig finde, at det slet ikke er saa farligt at „binde an“ med „Danstereen“'s Redaktør.

Næst maa vi fortælle, at vi har læst den nævnte, tilsendte Prædiken. Der er fremdraget afsluttende betydelige Sandheder i den og fremholdt flere gode Tænkter.

Det skal glæde os, om Socialisterne ikke længere vil gaa til Fjæls imod Kristendommen. Ikke længere, siger vi: thi, det er bekendt, at den vilde Socialistforer Bebel i den tykke Nigsdag den 31. Dec. 1881 sagde: „Vi Socialdemokrater tilstræber paa det Omraade, som man kalder det religiøse, Atheismen“. Og „Vorwärts“ (et Berlinerblad) skrev den 1. Juni 1892: „Vi vilde ogsaa bekæmpe Bøden og Kirken, selv om Bøden og Præsten var de mest uoplyste og pligtlovløse Mennekster“. Endelig skal nævnes, at Socialistforer, Rev. Porter Volkertung af sen Dato har gjort disse beklæbte Ord til sine, at Kristendom og Socialisme kan lide saa lidt forenes som Vand og Æld.

Naar Hr. Boe siger, at „nu er det vor (det almindelige Folks) Tid at fremvise Jesus Kristus for Prædikerne, saa vil vi dertil bemærke, at det skal bare glæde os, og vi vil haabe, at det skal komme noget godt ud af det: thi ingen kan grundigt beskæftige sig med Verdens Prædiker uden at komme til at holde af ham. Og dersom Socialismen gør Ubor af at tage imod Jesus Kristus, lader vi haa den en stor og slig Fremtid.

Men med det samme maa vi bemærke — thi „Sandhed faar vi høre“ — at i den nævnte Prædiken fremhøvede Jesus Kristus sin som den store Moraliserer — „alt hvad I vilde, at Mennekene skulle gøre imod eder, det skulle ogsaa I gøre imod dem“. Dette er godt nok, saa langt det naar, men vi forkynder først og fremmest Jesus Kristus som Frelser og Forløser, og det vil vi blive ved med. Thi det er Sandheden i en Kærs Historie. Han er ogsaa en Kærs kommen fra Gud, og han har „efterladt os et Eksempel, at vi skulle efterfølge hans Fødder“. Dette til ret Forstaelse.

er taget op, ligesom ogsaa Mission i nogle mindre Byer og Vanddistrikter er taget op, Missionærerne, Lærernes og andre Embedsmænds Lønninger er nødvendigvis bleven forhøjet.

Japanmissionens Udgifter alene anlaas til 3,500 Doll. for dette Samfundsaar. Nu er det vel ikke utænkeligt, endog ret rimeligt, at medens Givernes Ideerne i de 10 Aar er bleven mangefoldig større, saa er Gaverne ogsaa bleven mangfoldigere eller større. Ja, laaledes, ved vi nok, burde det være, men er det laaledes? Er ikke den Tanke for dristig? Dertil kommer den Omstændighed, at „De gamle gaar bort“. Den ene efter den anden af de gamle, der var med fra Begyndelsen, og som elskede Herrens Sag, og derfor stittede den med Meget, hviiler nu fra deres Arbejde, og de unge, der følger de gamle Mætker nder ikke lade meget som de gamle. Det er en Paastand; tvivler nogen om dens Rigtighed, saa behøver jeg: forhaist dig ikke, men læg Mærke til, hvor meget f. Eks. Jader og Moder plejede at give, og hvad Søen og Datter nu giver. Der er Lindtægter, det fortaar sig. Jeg skal ikke gaa videre i at opvise Tal og drage Sammenligninger, thi ved lidt Overblik og Erfarnde (tanke efter) vil de fleste forstaa, at gamle naturligt vil Samfundet Tid efter anden finde sig i betydelig Gæld. Men det er jo ogsaa, hvad Kæserens Rapport Gaa paa Gang stadfaer. Derfor har man ogsaa Gang paa Gang maattet gribe til den behærlige, og jeg synes fedelige — og i Raengen — laaledes staar det for mig — fortvivlede Udvej at foretage Indsamling til Dækning af Gæld. Jeg ser paa Samfundsgæld som paa et grimt, graadigt Ulyde. Men mon Samfundet i Grunden har været bange for dette Ulyde? Ved første Blik saa Ulydet maatte heller ikke lade sig aftrække, ud, men ved næjere Erfarnde og Medfald fandt man det grimmere og graadigere, end man fra først tænkte; Ulydet tog fat, saa det paa forskjellige Maader og imerte i Samfundslegemet. Det var til Eksempel Kran for at bygge til Skolen. Nej, vi lyntes da ikke, at vi havde Maad til at bygge. Men saa lød det omtrent som saa: „Kan vi da ikke lade det bygge, naar vi selv søger for at staffe Pengene?“ Jo, man fik da Lov at bygge paa den Betingelse, at der maatte ikke stiftes Gæld. Kæret er prædikerede man en Regning paa dette Byggearbejde, der endnu ikke var betalt. I Kæserbetningen fra 1902 findes en Rapport om Indsamling til Gældsdaekelse. Man læser der: „Da Gældsagen først kom for Kærsrådet i Blair i Kæret 1900, blev Gældsstørrelse sat til \$9,000 men det viste sig siden, at Gælden var \$12,000, foruden det sidste Kærs Understud i Kærsrådsforretning som var \$1,630. Den sidste Gældsindsamling haves endnu i frisk Minde. Ved jo nok, at denne Indsamling gik ud i Verden under Navn af „Jubilæums-gave“, et huukt Navn, vel tænkt og sikkert ogsaa vel ment. Men Men lad os lade nu lade det Gældsindsamling; thi det stemmer dog bedst med Sagen. Ved Kærsrådet i Kæret 1910 lød Gælden paa ca. \$12,000 Under forskjellige Omstændigheder voffede „Ulydet“ i Lovet af et Aar til den dobbelte Størrelse. Vi maa nu lade en lvid Bind efter Fondet, som „Jubilæums-gaven“ skulde danne, og her dertil være meget glade og taknemmelige, dersom Samfundet ved næste Kærsnøde er gældfrit. Ja, „Ulydet“ er glubt.

Men det ligger nær at spørge: kan og bør dette Forhold ikke være anderledes? For lade finansielle forhold være det normale i et Kirkesamfund? Er Sagen bedst tjent dermed? De fleste svarer vist Nej. Thi uagtet man ved sidste Kærsnøde kunde høre Udtalelser i henhold til Gæld, der lød omtrent laaledes: „At Samfundet stifter Gæld, ja, det er der ogsaa andre Samfund der gør, men det er netop et Legn paa, at vi gør Fremgang“ — lade vil de fleste betragte lade Tale som uoverbejst og overfladisk og uforsigtig for ikke at lide noget værre. Men man har ogsaa gentagende hørt en anden Tale ved Kærsnøderne, naar Taler var om Gæld, den lød omtrent laaledes: „Vi maa have en anden Ordning paa vore Pengefor-

ret“. Den Sætning har en Braad af Reform i sig. Da det er Skolekassen, der jærlig har været i Understud, har man ogsaa jærlig der forsøgt et Par lmaas Reform, men til ingen Nytte. Saaledes oprettede man ved Kærsnødet i Hutchison, det var ved 1899, en løbende Udgifters Kasse“. Denne Kasse har altid været bekendt for sin dybe Jættigdom, hvert Aar lød der en Slump Gæld i den, hvorfor den ved sidste Kærsnøde blev udløst af Historien. Ligeledes for at lade paa Understud i Skolekassen, maa lide ogsaa for at faane Prædikerne ldt, sendes Kærsrådsforretningerne til Menighedsforretningerne, der lade forstaaer Jættigdom. For sendtes Listerne til Prædikerne. Denne Forandring er uden Tvivl et betydeligt Tab for Kassen i mange Menigheder. Thi i hvor vel det bliver skrevet Gang paa Gang, at Samfundets Skolegering er deis vigtigste Mission, lade er der dog bestandig Mennekker, der tænker og siger: „Det kan vi ikke forstaa. For vi lade en Manigdom højere Skoler i hver Stat, og mange af dem giver dertil fri Undervisning“. Og de, der tænker laaledes, vil lade ldt eller indte til Samfundets Skolegering, dersom det ikke bliver gjort dem fortaaligt, at Samfundet driver Skoler ikke alene for at uddanne Missionær og Prædiker, men ogsaa for det kristelige Arbejde, der blev gjort for Verne og de unge i Hjem og Menighed kan blive bevaret og styrket, og for, at de unge kan blive bevaret i den luther'ske Kirke. Hvad var bunden, om et ungt Mennekke fik Hovedet fuldt af verdslig Kundskab, dersom det fete paa Sandhedens og Gudslnets Beforning? Men enhver, der indser, at Samfundet driver Skoler for Livets Skuld, vil sikkert ogsaa være med til at støtte Skolerne.

Men netop denne vigtige Side af Sagen berører Menigheds-Sekretæren næppe ret meget. Men ud over disse Bar lmaas Lidsb eller Reform, der lød ud i Sandet, hviiler jeg ikke, at der er foretaget nogen anden Ordning med Pengeforretning. Det er fortalt mig, at i den svenske Anguicallignode er der en Projekt, der har det Hærv at rejse i Samfundets Menigheder hvert Aar for at indsamle Kærsrån. Og det gaar godt. En ladean Ordning kunde maatte ikke gennemsjeres hvert Aar i vort Samfund, mon dog ikke i central Statene? Til Hjælp har vi imidlertid en Artikel af Past. Kær i „Lit.“ Nr. 25 med en Henstilling, der gaar ud paa, at Jormanden bruger al sin Tid i Samfundets Tjeneste. Den Forandring har vi vijt ved Vejlighed talt om, den kan jeg helt tilhjemme. Jeg har altid tænkt, at naar Samfundets Jormand til Dels lønnes af Samfundet, lade er det begrundet i, at den Menighed, han betjener, kan lade lade den Tid og Kraft, der løvnes ham fra Samfundetsarbejdet, og rimeligvis kan ladean Menighed lade lade en lille Løn; thi lade være, at Jormanden er meget arbejdsom, han er dog lade en Mand. Lad derfor Jormanden lade hele sin Løn af Missionskassen og lade bruge hele sin Tid i Samfundets Tjeneste. Lad Jormanden rejse rundt i Samfundet og tale Missionsens Sag, det kan han — og lade Bengemissionen; det vil uden Tvivl, som Past. Kær siger „hjælpe til at overflødigere fremtidige Pengeindsamlinger“. Vore „hjælpe til“, thi der skal sikkert mere til.

I enhver velordnet Forretning eller Husholdning lger man at balancere Udgift efter Indtægt. Man maa lade sig — det er bare et Eksempel — i sidste Arbejdsforretning, at et af Skoleledersmedlemmernes Rejseudgifter beløber sig til omtrent \$100. Kunde det ikke lade lade, og et Direktionsmedlem bor langt fra Skolen, at Samfundets Jormand f. Eks. udnævnte en Mand i hans Sted til at tjene som Censor ved den teol. Eksamen? Professorene undtagen gør det vel ikke ret megen Fortæl, hvem der nedskriver Karaktererne da mangen Censor sandsynligvis vilde blive flere Svar skyldige end Kandidaterne.

Det sidste Ryt, man har iet med Hensyn til Lønninger, synes mig er den Meddelelse, at en Kreds har bevilget sin Kredsformand \$100 i aarlige Løn. Det er maatte heller ikke

Lidt Eftertanke. (Penge og Gæld)

Det kan være interessant og opbyggeligt at læse gamle „Kærsbetænkninger“ — slent Kærsbetænkninger ikke jærlig er Opbyggelsesbøger. Men det kan ogsaa være meget andet end opbyggeligt at læse den Slags. Den forenede Kirke, har siden dens Dannelselse gjort betydelig Fremgang baade i ydre og indre Missionsarbejde, i hvert Fald efter de Grundlinier, vi selv optækket med Rapporten og Tal. Og lade man vel ogsaa haabe, at uagtet Herrens Linier ikke just altid falder sammen med vore, han dog arbejder med.

Selvselgelig betyder Udvidelse af Missionsarbejdet, at der ogsaa lade lade behøves flere og flere Penge til Dristen. Men det betyder i Almindelighed igen, at der ogsaa lade lade bliver flere og flere Givere, eller ogsaa at Givernes stadig forsger deres Gaver. Ser man nu dette Forhold efter, lade finder man, at Givernes Antal er næppe taget til i Forhold til Udgifterne.

I Kærsbetænkningen for 1902 f. Eks. angives Sjæleantalet at være 16,481, konfirmerede Medlemmer 9,621. Sidste Kærsbetænkning angiver Sjæleantalet 19,610, konfirmerede Medl. 10,823. I omtrent ti Aar altsaa var der en Forsgelse i Sjæleantal af 3,129, af konf. Medlemmer 1,202. Kunde man endda lade regne, at Givernes Antal var ensbetjendende med konf. Medlemmers Antal — had man burde kunne, men desværre ikke kan. Efter disse Tal er Givernes Rkte i de ca. 10 Aar bleven forøget med — højt anlaaset — 1000 Medlemmer. Men i samme Tidrum har Den forenede Kirke forøget sine Udgifter med mange 1000 Dollars. I nævnte Tidrum er Japanmissionen taget op — ved at den stittede for — Mormonmissionen er taget op, kostbare Missioner i nogle store Byer

ger“. Den Sætning har en Braad af Reform i sig.

Da det er Skolekassen, der jærlig har været i Understud, har man ogsaa jærlig der forsøgt et Par lmaas Reform, men til ingen Nytte. Saaledes oprettede man ved Kærsnødet i Hutchison, det var ved 1899, en løbende Udgifters Kasse“. Denne Kasse har altid været bekendt for sin dybe Jættigdom, hvert Aar lød der en Slump Gæld i den, hvorfor den ved sidste Kærsnøde blev udløst af Historien. Ligeledes for at lade paa Understud i Skolekassen, maa lide ogsaa for at faane Prædikerne ldt, sendes Kærsrådsforretningerne til Menighedsforretningerne, der lade forstaaer Jættigdom. For sendtes Listerne til Prædikerne. Denne Forandring er uden Tvivl et betydeligt Tab for Kassen i mange Menigheder. Thi i hvor vel det bliver skrevet Gang paa Gang, at Samfundets Skolegering er deis vigtigste Mission, lade er der dog bestandig Mennekker, der tænker og siger: „Det kan vi ikke forstaa. For vi lade en Manigdom højere Skoler i hver Stat, og mange af dem giver dertil fri Undervisning“. Og de, der tænker laaledes, vil lade ldt eller indte til Samfundets Skolegering, dersom det ikke bliver gjort dem fortaaligt, at Samfundet driver Skoler ikke alene for at uddanne Missionær og Prædiker, men ogsaa for det kristelige Arbejde, der blev gjort for Verne og de unge i Hjem og Menighed kan blive bevaret og styrket, og for, at de unge kan blive bevaret i den luther'ske Kirke. Hvad var bunden, om et ungt Mennekke fik Hovedet fuldt af verdslig Kundskab, dersom det fete paa Sandhedens og Gudslnets Beforning? Men enhver, der indser, at Samfundet driver Skoler for Livets Skuld, vil sikkert ogsaa være med til at støtte Skolerne.

Men netop denne vigtige Side af Sagen berører Menigheds-Sekretæren næppe ret meget. Men ud over disse Bar lmaas Lidsb eller Reform, der lød ud i Sandet, hviiler jeg ikke, at der er foretaget nogen anden Ordning med Pengeforretning. Det er fortalt mig, at i den svenske Anguicallignode er der en Projekt, der har det Hærv at rejse i Samfundets Menigheder hvert Aar for at indsamle Kærsrån. Og det gaar godt. En ladean Ordning kunde maatte ikke gennemsjeres hvert Aar i vort Samfund, mon dog ikke i central Statene? Til Hjælp har vi imidlertid en Artikel af Past. Kær i „Lit.“ Nr. 25 med en Henstilling, der gaar ud paa, at Jormanden bruger al sin Tid i Samfundets Tjeneste. Den Forandring har vi vijt ved Vejlighed talt om, den kan jeg helt tilhjemme. Jeg har altid tænkt, at naar Samfundets Jormand til Dels lønnes af Samfundet, lade er det begrundet i, at den Menighed, han betjener, kan lade lade den Tid og Kraft, der løvnes ham fra Samfundetsarbejdet, og rimeligvis kan ladean Menighed lade lade en lille Løn; thi lade være, at Jormanden er meget arbejdsom, han er dog lade en Mand. Lad derfor Jormanden lade hele sin Løn af Missionskassen og lade bruge hele sin Tid i Samfundets Tjeneste. Lad Jormanden rejse rundt i Samfundet og tale Missionsens Sag, det kan han — og lade Bengemissionen; det vil uden Tvivl, som Past. Kær siger „hjælpe til at overflødigere fremtidige Pengeindsamlinger“. Vore „hjælpe til“, thi der skal sikkert mere til.

I enhver velordnet Forretning eller Husholdning lger man at balancere Udgift efter Indtægt. Man maa lade sig — det er bare et Eksempel — i sidste Arbejdsforretning, at et af Skoleledersmedlemmernes Rejseudgifter beløber sig til omtrent \$100. Kunde det ikke lade lade, og et Direktionsmedlem bor langt fra Skolen, at Samfundets Jormand f. Eks. udnævnte en Mand i hans Sted til at tjene som Censor ved den teol. Eksamen? Professorene undtagen gør det vel ikke ret megen Fortæl, hvem der nedskriver Karaktererne da mangen Censor sandsynligvis vilde blive flere Svar skyldige end Kandidaterne.

Det sidste Ryt, man har iet med Hensyn til Lønninger, synes mig er den Meddelelse, at en Kreds har bevilget sin Kredsformand \$100 i aarlige Løn. Det er maatte heller ikke

for meget, maatte — hvem ved det — lovlig ldt. Men lade da alt betales? Man man da ikke af Hensyn til Sagen gøre noget frit? Hvor bliver da Grænsen med at betale? Vilde det ikke være helt følgerigtigt, at f. Eks. Direktionen for Publ. Huse, Skoleledersforretning og Vernehejmsbestyrelse ogsaa fik nogen Løn? Kunde ikke Kredsforretter og Sekretærer tilkomme lidt Løn? Men for at lade disse mange Penge, skulde man nok antage, at det er meget nødvendigt, at vi lade en anden Ordning paa vore Pengeforretter

Sjæmlængsel.

Saa langt fra Danmarks Strande, Langt borte fra mit Hjem, Did drager mine Tænkter, Jeg kan ej holde dem — Der, hvor som Barn jeg lvoget, I samme Moders Havn, Hvor stærkte alt forsøgte At llette Sorg og Savn.

At elste Hjem, du lere, Baa Minder rig og stor; Jeg Barn igen mon være Hvor Dan'ken ltede bor, Hvor Kærlighedens Namme Genkjæles i hvert Blit, Da Trostfæd har hjemme, Vi aldrig glommer dig.

Du Hjem paa vide Sletter, I Foraarsommerpragt Med lonne Wintergæffe I Sneens Løppe lagt. Hør alt den lille Lærke — Hør Droslen liti i Stov — Med Tonepil lade stærke, Jeg stemmer med de to.

Hvor blir det lnt nu hjemme I gamle Danevang, Naturens Harpestrænge Met stemmes op til Sang. Hør Kuglefang frøoven, Se Blomsterfor ved Fod, Hør danske Mand og Kvinde — Bar Gud os ikke god!

Som Danke vil vi leve, Som Danke vil vi dø, Thi latti i gamle Danmark Der vokler Trostfæd lere. En lertlig Hilsen lende Vi dig, vort lere Hjem, Om Gud det vil, kan hende Vi ler dig lurt igen

R. S. Berndale.